

OKRUŽNICA

ZAJEDNICE KRVI KRISTOVE

Živi kalež

BR. 7-8 (257-258) • SRPANJ /KOLOVOZ 2022.

Tri ljetna mjeseca: srpanj, kolovoz i rujan velika su prilika za odmor, a odmor je potreba koju čovjek nosi u sebi i koja treba biti ispoštovana i zadovoljena. Srž odmora jest vrijeme koje svaka osoba pronalazi za sebe. Proživljavajući to 'vrijeme za sebe', čovjek ima mogućnost susresti se sa samim sobom, svojim ostvarenjima, svojim neuspjesima, porazima, željama i planovima.

Prolazeći kroz i dobro živeći to vrijeme za sebe, čovjek se susreće i sa svojim duhovnim potrebama, željama, očekivanjima, ostvarenjima i neuspjesima.

Mi, Ljudi Predragocjene Krvi, koristeći ovaj milosni dar, ova tri prekrasna mjeseca s velikom zahvalnošću i otvorenošću srca i uma ulazimo u mjesec srpanj, mjesec Predragocjene Krvi. Uranjanje u otajstvo Predragocjene Krvi, otajstvo konkretne Božje ljubavi prema čovjeku očitovane u konkretnom, stvarnom prolijevanju Krvi, umiranju, davanju Sebe u Isusu Kristu za čovjeka, velika je prilika za obnovu našeg identiteta i osveščivanje našeg poslanja. U ostvarivanju ovih ciljeva od velike pomoći bit će i članak koji govori o ovogodišnjoj proslavi svetkovine Predragocjene Krvi u Prozorju kao i knjiga don Luigija Marije Epicoca naslovljena *Otkupio si nas Krvlju Svojom*.

Nakon srpnja dolazi mjesec kolovoz. Slobodno možemo reći da iz otajstva prolijevane Predragocjene Krvi dolazi/izrasta Družba Misionara Krvi Kristove, Klanjateljice Krvi Kristove, Zajednica Krvi Kristove, kao i sve druge družbe i zajednice koje u svo- me naslovu imaju „Krv“. Dolaze, dakle, Ljudi Predragocjene Krvi. Ljudi koji su svjesni svoje dragocjenosti, svoga dostojanstva i svoga poslanja.

Krv ne miruje, ona stalno cirkulira i dopire do svake stanice u organizmu donoseći joj kisik i uzimajući od nje ono što je potrošeno, prerađeno, provareno.

Na svetkovinu Uznesenja Blažene Djevice Marije na Nebo, Družba Misionara Krvi Kristove slavi svoj rođendan. U slavlju ove Svetkovine kontempliramo zadnje dane zemaljskog života naše Nebeske Majke. Nije slučajno i nije bez razloga sv. Gašpar započeo s Družbom na svetkovinu Velike Gospe. Marija i Krv-Isus Krist nerazdvojni su, ne mogu jedno bez drugoga. Bez nutarnjeg stava i životnog opredjeljenja Blažene Djevice Marije ne može se shvatiti otajstvo Krvi Kristove, kao što ni mi ne možemo shvatiti svoj identitet ni vidjeti, znati i vršiti poslanje Ljudi Predragocjene Krvi.

Dva blagdana koja ćemo slaviti u mjesecu rujnu, a koji su jedan pokraj drugoga, Uzvišenje Sv. Križa i Gospa Žalosna, ponovno nam pomažu u poniranju i prodiranju u otajstvo Predragocjene Krvi. Pomažu nam biti Živi Kalež.

Članak naslovljen „Mi smo Živi Kalež“ pomoći će nam započeti novu formacijsku godinu u kojoj se želimo učiti još većoj otvorenosti, još više sebi posvijestiti svoje dostojanstvo, dragocjenost te čvrsto i hrabro živjeti današnjicu sa svim njezinim ljepotama, izazovima i poteškoćama.

U mislima smo već u novoj formacijskoj godini. Već smo u mjesecu listopadu koji će biti uistinu poseban. I kao Družba i kao Zajednica dobit ćemo dva nova đakona: brata Ivana Rajlušića i brata Karla Maria Petrovića. Preporučujemo ih u Vaše molitve, osobito ovo vrijeme kroz mjesec rujan sve do 8. listopada kada će biti njihovo đakonsko ređenje. Radujemo se ovom događaju i na tu nakanu preporučujemo molitvu koja se nalazi na zadnjoj stranici naše okružnice.

Neka njih dvojicu na osobit način, a i sve nas prati zagovor BDM, sv. Gašpara i sv. Marije de Mattias.!

Pozdravljaju Vas

Vaši Misionari

Blagoslovljena Krv Kristova!

Sedamnaesta nedjelja kroz godinu (24. srpnja 2022.)

Jednom je Isus na nekome mjestu molio. Čim presta, reče mu jedan od učenika: »Gospodine, nauči nas moliti kao što je i Ivan naučio svoje učenike.« On im reče: »Kad molite, govorite:

'Oče!

Sveti se ime tvoje!

Dođi kraljevstvo tvoje!

Kruh naš svagdanji

daji nam svaki dan!

I otpusti nam grijehе naše:

ta i mi otpuštamo

svakom dužniku svojem!

I ne uvedi nas u napast!«

I reče im: »Tko to od vas ima ovakva prijatelja? Pođe k njemu o ponoći i rekne mu:

'Prijatelju, posudi mi tri kruha. Prijatelj mi se s puta svratio te nemam što staviti predi nj!' A onaj mu iznutra odgovori: 'Ne dosađuj mi! Vrata su već zatvorena, a dječica sa mnom u postelji. Ne mogu ustati da ti dadnem ...' Kažem vam: ako i ne ustane da mu dadne zato što mu je prijatelj, ustat će i dati mu što god treba zbog njegove bezočnosti.«

»I ja vama kažem: Ištite i dat će vam se! Tražite i naći ćete! Kucajte i otvorit će vam se! Doista, tko god ište, prima; i tko traži, nalazi; i onomu tko kuca, otvorit će se.«

»A koji je to otac među vama: kad ga sin zaište ribu, zar će mu mjesto ribe zmiju dati? Ili kad zaište jaje, zar će mu dati šticipavca? Ako dakle vi, iako zli, znate dobrim darima darivati djecu svoju, koliko li će više Otac s neba obdariti Duhom Svetim one koji ga zaištu!«

(Lk 11, 1-13)

KAD SAM TE ZAZVAO, USLIŠIO SI ME, GOSPODINE.

- Učenici traže od Isusa da ih nauči moliti. To su odrasli ljudi, odgojeni u molitvenoj tradiciji svoga naroda, oni su vjerojatno već i vlastitu djecu učili moliti. U ovom trenutku i sami postaju djeca. Poučeni Učiteljevim primjerom, ponizno Ga mole da ih nauči moliti, svjesni nesavršenosti vlastite molitve. Obratili su se na najbolju moguću adresu jer nitko ne može bolje naučiti čovjeka da se moli Bogu od samoga Sina Božjega. I upravo bi u tom smjeru trebala težiti molitvena formacija svakog kršćanina, a ona se temelji na Isusovu molitvenom stavu, na oblikovanju takvog stava u sebi.
- Molitvu koju nas Isus poučava karakterizira sinovsko povjerenje i ustrajnost. Prva od spomenutih osobina bila je vrlo neobična u to doba jer je Bog – Jahve – prosječnom Izraelcu bio netko nedostupan, dalek, netko izvan čovjekova dosega... Međutim, Isus ih uči da Mu se obraćaju s Oče (Abba) i vjeruju da Njegova dobrota premašuje onu koju iskazuju zemaljski očevi. Dakle, kada se nađemo pred Bogom u molitvi, naš je zadatak prije svega ući u odnos koji je karakterističan za dijete koje se susreće s dobrim roditeljem. Uostalom, Nebeski Otac nije nam samo darovao život, već se i neprestano brine za nas, skrbi za nas i želi nam dati ono što je zaista najbolje za nas. Dakle, molitva je prvenstveno (prije nego što išta zamolimo) ulazak u odnos u kojem ćemo se i sami osjećati sigurno u zagrljaju Onoga koji nas nikada ne može povrijediti.
- Pojedini zazivi u molitvi Oče naš znakovi su koji nam pokazuju glavne smjerove molitve. Ona je formativne prirode i služi da čovjeka oblikuje u istinskog Isusovog učenika. Molitva Gospodnja, kada se zaozbiljno moli, predstavlja poziv nama da težimo ostvarenju onoga za što u njoj molimo. A prava sinovska molitva puna povjerenja mora biti i ustrajna. Ustrajnost u traženju nije potrebna Bogu, koji ionako zna što nam je potrebno i prije no što zaištimo (usp. Mt 6, 8), ali oblikuje onoga koji se moli. Bog ima savršen sluh i ne treba Ga uvjeravati u ispravnost naših potreba i razloga. Ustrajna molitva je borba koja je potrebna onomu koji traži, koji u sebi razvija stav povjerenja i predanja u ruke Onoga koji nas ne može iznevjeriti.

Osamnaesta nedjelja kroz godinu (31. srpnja)

U ono vrijeme: Netko iz mnoštva reče Isusu: »Učitelju, reci mome bratu da podijeli sa mnom baštinu.« Nato mu on reče: »Čovječe, tko me postavio sucem ili djeliocem nad vama?« I dometnu im: »Klonite se i čuvajte svake pohlepe: koliko god netko obilovao, život mu nije u onom što posjeduje.«

Kaza im i prispodobu: »Nekomu bogatu čovjeku obilno urodi zemlja pa u sebi razmišljaše: 'Što da učinim? Nemam gdje skupiti svoju ljetinu.' I reče: 'Evo što ću učiniti! Srušit ću svoje žitnice i podignuti veće pa ću ondje zgrnuti sve žito i dobra svoja. Tada ću reći duši svojoj: dušo, evo imaš u zalih mnogo dobara za godine mnoge. Počivaj, jedi, pij, uživaj!' Ali Bog mu reče: 'Bezumniče! Već noćas duša će se tvoja zaikati od tebe! A što si pripremio, čije će biti?' Tako biva s onim koji sebi zgrće blago, a ne bogati se u Bogu.«

(Lk 12, 13-21)

O DA DANAS GLAS GOSPODNI POSLUŠATE: NE BUDITE SRCA TVRDA!

- Današnji odlomak i prispodoba koju je Isus ispričao želi nas upozoriti na opasnost od materijalnog bogatstva. Materijalno bogatstvo samo po sebi je dobro, no u njemu se krije opasnost da nam poremeti prioritete u životu. I teško da među ljudima ima ikoga na koga ova opasnost ne vreba. Zašto je to tako? Nije teško na to odgovoriti: jer nam materijalno bogatstvo daje prolaznu sigurnost, materijalnim bogatstvom možemo sebi priuštiti prolazna zadovoljstva, materijalnim bogatstvom možemo se domoći prolazne slave... Sigurnost, zadovoljstvo, slava – sami po sebi nisu loši, no ono što ih karakterizira u ovome svijetu jest da su prolazne. Koliko god materijalno po sebi bilo nešto dobro i nešto što nam je potrebno u svakodnevnom životu, važno je da bdijemo nad time da nas ne zarobi, da nam ne postane prioritet u životu, možemo slobodno reći – da ne zauzme u našem srcu mjesto koje pripada samo Bogu. Kada bogatstvo postavi svoje prijestolje u našem srcu, onda životni cilj čovjeku postane bogaćenje, gomilanje prolaznog bogatstva. A prolazno bogatstvo ne može srcu donijeti mir i onda čovjek žudi samo sve više i više. Ne smijemo smetnuti s uma da nam sva ta materija koristi samo dok smo na ovome svijetu, a u trenutku naše smrti te „vrijednosti“ ostaju na zemlji... A naše bogatstvo ili siromaštvo tada se mjeri jednom drugom kategorijom, a ta je ljubav prema Bogu i bližnjemu.
- Zato danas promislimo o tome što nam je prioritet u životu, tko „sjedi“ na tronu našega srca i na što trošimo svoje vrijeme i snage? Daj Bože da se mogu pogledati u ogledalo i reći da sam na pravome putu; a ako to ne mogu – krajnje je vrijeme da presložim prioritete u životu.

Devetnaesta nedjelja kroz godinu (7. kolovoza)

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »Ne boj se, stado malo: svidjelo se Ocu vašemu dati vam Kraljevstvo.« »Prodajte što god imate i dajte za milostinju! Načinite sebi kese koje ne stare, blago nepropadljivo na nebesima, kamo se kradljivac ne približava i gdje moljac ne rastače. Doista, gdje vam je blago, ondje će vam i srce biti.« »Neka vam bokovi budu opasani i svjetiljke upaljene, a vi slični ljudima što čekaju gospodara kad se vraća sa svadbe da mu odmah otvore čim stigne i pokuca. Blago onim slugama koje gospodar, kada dođe, nađe budne! Zaista, kažem vam, pripasat će se, posaditi ih za stol pa će pristupiti i posluživati ih. Pa dođe li o drugoj ili o trećoj straži i nađe ih tako, blago njima!« »A ovo znajte: kad bi domaćin znao u koji čas kradljivac dolazi, ne bi dao prokopati kuće. I vi budite pripravní jer u čas kad i ne mislite Sin Čovječji dolazi.« Nato će Petar: »Gospodine, govoriš li tu prispodobu samo za nas ili i za sve?« Reče Gospodin: »Tko li je onaj vjerni i razumni upravitelj što će ga gospodar postaviti nad svojom poslugom da im u pravo vrijeme daje obrok? Blago onome sluzi kojega gospodar kada dođe nađe da tako radi. Uistinu, kažem vam, postaviti će ga nad svim imanjem svojim.« »No rekne li taj sluga u srcu: 'Okasnit će gospodar moj' pa stane tući sluge i sluškinje, jesti, piti i opijati se, doći će gospodar toga sluge u dan u koji mu se ne nada i u čas u koji i ne sluti; rasjeći će ga i dodijeliti mu udes među nevjernicima.«

»I onaj sluga što je znao volju gospodara svoga, a nije bio spreman ili nije učinio po volji njegovoj, dobit će mnogo udaraca. A onaj koji nije znao, ali je učinio što zaslužuje udarce, dobit će malo udaraca. Kome je god mnogo dano, od njega će se mnogo iskati. Kome je mnogo povjerenjeno, više će se od njega iskati.«

(Lk 12, 32-48)

BLAGO NARODU KOJI GOSPODIN ODABRA SEBI ZA BAŠTINU!

- One koji Isusa slijede, koji su povjerovali Njegovim riječima, Isus naziva malim standom. Upravo tom stadu On upravlja Svoju Riječ, Svoje ohrabrenje i Svoju potvrdu: svidjelo se Ocu vašemu dati vam Kraljevstvo. Nije mi dovoljno samo znati da pripadam tom Isusovu stadu jer sam uvijek u opasnosti da se udaljim od njega i tako prestanem čuti Glas svoga Pastira. Kao pravi Dobri Pastir, Isus mi daje konkretne upute koje treba slijediti kako se ne bih upropastio na vijeke, kako bih baštinio ovu obećanu nagradu za svoju vjernost i služenje svome Gospodinu. A koje su to upute? Ne stavljati svoju sreću u bogatstvo, biti velikodušan prema potrebitima, rješavati se viška onoga čega imam u izobilju kako bih svoju nadu mogao imati u Bogu, a ne u vremenitim stvarima, skupljati svoje blago za Nebo, biti spreman za dolazak svoga Gospodina – održavati se u budnu stanju stalnog očekivanja, činiti i vršiti volju svoga Gospodina.
- Nitko od nas ne može reći da ne zna što naš Gospodin od nas očekuje. To očekivanje ne može biti pasivno, selektivno ili polovično. Isus nam jasno govori što od nas očekuje: Gdje vam je blago, ondje će vam i srce biti. Isus nas pita što je s našim srcem: za čime žudi, što traži? Mogu li reći da je Isus najveće blago moje svakodnevice? Jesam li spreman sve druge stvari podrediti Njegovoj volji? Primijetimo kako se gospodar ponaša prema svome sluzi koji ga je čekao, a kako prema onome koji je ignorirao njegove upute.

Dvadeseta nedjelja kroz godinu (14. kolovoza 2022.)

U ono vrijeme: Reče Isus svojim učenicima: »Oganj dođoh baciti na zemlju pa što hoću ako je već planuo! Ali krstom mi se krstiti i kakve li muke za me dok se to ne izvrši!« »Mislite li da sam došao mir dati na zemlji? Nipošto, kažem vam, nego razdjeljenje. Ta bit će odsada petorica u jednoj kući razdijeljena: razdijelit će se trojica protiv dvojice i dvojica protiv trojice – otac protiv sina i sin protiv oca, mati protiv kćeri i kći protiv matere, svekrva protiv snahe i snahe protiv svekrve.«

(Lk 12, 49-53)

GOSPODINE, U POMOĆ MI POHITAJ!

- Danas slušamo ozbiljne i oštre Isusove riječi. Ističe kako želi da oganj plane na zemlji. Ove riječi, koje također aludiraju i na krštenje, izriču stvarnost koju su prvi kršćani doživljavali: u obiteljima su izdavali i osuđivali one koji su vjerovali u Krista. Kršćane su progonili, zatvarali i ubijali. Ono najgore u tome je što su ih predavali članovi vlastite obitelji. No, to se, na žalost, i danas događa!

- Koliki su danas tjelesno ili duševno mučeni samo zato što javno ispovijedaju svoju vjeru u Isusa?! Na poslu ih vrijeđaju, ismijavaju, ponižavaju što, na primjer, nose križ oko vrata. Na ulici im se smiju kada se prekrize ispred crkve. U obitelji ih neki članovi ponižavaju jer se mole i idu na Euharistijsko slavlje...
- Isus je sve to već tada znao. On je uz svakoga od nas. On nas ne napušta i dat će nam mudrosti i snage na našem putu. On je svim progonjenima i potlačenima zbog Njega obećao Vječnost – Svoje Kraljevstvo.

Dvadeset prva nedjelja kroz godinu (21. kolovoza)

Dok je Isus jednom u osami molio, bijahu s njim samo njegovi učenci. On ih upita: »Što govori svijet, tko sam ja?« Oni odgovoriše: »Da si Ivan Krstitelj, drugi: da si Ilija, treći opet: da neki od drevnih proroka usta.« A on im reče: »A vi, što vi kažete, tko sam ja?« Petar prihvati i reče: »Krist – Pomazanik Božji!

A on im zaprijeti da toga nikomu ne kazuju.

Reče: »Trebalo da Sin Čovječji mnogo pretrpi, da ga starješine, glavari svećenički i pismoznanci odbace, da bude ubijen i treći dan da uskrsne.

A govoraše svima: »Hoće li tko za mnom, neka se odrekne samoga sebe, neka danomice uzima križ svoj i neka ide za mnom. Tko hoće život svoj spasiti, izgubit će ga; a tko izgubi život svoj poradi mene, taj će ga spasiti.«

(Lk 13, 22-30)

POĐITE PO SVEM SVIJETU, PROPOVIJETAJTE EVANĐELJE!

- Pred nama je vrlo pesimistična slika posljednjeg suda. Ima li ikoga na ovom svijetu kome se nije omaknuo makar jedan nepravedan čin u životu? Hoće li se zbog toga i pred nama zatvoriti vrata Kraljevstva? Isus govori o uskim vratima koja – kako pretpostavljamo – znače da zahtijevamo od sebe najbolje. Krist se služi riječju borite se koja nas oslobađa zahtjeva da budemo savršeni, ali zato podrazumijeva borbu i ne prestanto nove pokušaje. Izgleda da ulazak u Kraljevstvo ne ovisi toliko o postignutim uspjesima, koliko o samoj ustrajnosti u pokušajima. Ovo nas ohrabruje jer ćemo do kraja života ostati nesavršeni, a svejedno imamo šansu ući u Nebo.
- Konačnu utjehu pruža nam zadnja rečenica ovog odlomka. Nitko nije isključen. Međutim, nagrada za pravednost i kazna za nepravdu odlučit će o našem ulasku/ne ulasku te „redosljednu“ kojim ćemo ulaziti u Kraljevstvo.

Dvadeset druga nedjelja kroz godinu (28. kolovoza)

Jedne subote Isus dođe u kuću nekoga prvaka farizejskog na objed. A oni ga vrebahu. Promatrajući kako uzvanici biraju prva mjesta, kaza im prisposobu: »Kada te tko pozove na svadbu, ne sjedaj na prvo mjesto da ne bi možda bio pozvan koji časniji od tebe, te ne dođe onaj koji je pozvao tebe i njega i ne rekne ti: 'Ustupi mjesto ovome.' Tada ćeš, postideń, morati zauzeti posljednje mjesto. Nego kad budeš pozvan, idi i sjedni na posljednje mjesto pa, kada dođe onaj koji te pozvao, da ti rekne: 'Prijatelju, pomakni se naviše!' Bit će ti to tada na čast pred svim susztańcima, jer – svaki koji se uzvisuje, bit će ponižen, a koji se ponizuje, bit će uzvišen.«

A i onome koji ga pozva, kaza: »Kad priređuješ objed ili večeru, ne pozivaj svojih prijatelja, ni braće, ni rodbine, ni bogatih susjeda, da ne bi možda i oni tebe pozvali i tako ti uzvratili. Nego kad priređuješ gozbu, pozovi siromahe, sakate, hrome, slijepe. Blago tebi jer oni ti nemaju čime uzvratiti. Uzvratit će ti se doista o uskrsnuću pravednih.«

(Lk 14, 1.7-14)

U DOBROTI, BOŽE, TI SI PRIPRAVIO DOM SIROMAHU

- Današnje Evandjelje govori nam kako se konkretno ponašati kada smo pozvani na gozbu te koga vrijedi pozivati u bezvremenskom, eshatološkom smislu. Prva pouka nije izravno izrečena, no to je smjernica koja proizlazi iz samog događaja. Tako čitamo: Jedne subote dođe on u kuću nekoga prvaka farizejskog na objed. A oni ga vrebahu. Ustvari, nije konkretno navedeno tko su ti koji Ga vrebaju. Možemo samo nagađati da su to bili farizeji budući da je Isus došao u dom njihova prvaka. I sama činjenica da je Isus došao njihovu vođi puno nam govori. Farizeji su stalno vrebali Isusa. Htjeli su Ga uhvatiti u nekoj riječi, priželjkivali su neki Njegov posrtaj, pogrješku, kako bi Ga mogli optužiti. Isus je ovo znao i vjerojatno Mu nije bilo lagodno s tim. Uostalom, i On je bio čovjek, baš kao i mi, tako da je dobro ako pokušamo zamisliti sebe u Njegovoj „koži“ da vidimo kako se osjećao i da bismo Ga bolje razumjeli.
- Druga pouka koju možemo izvući proizlazi iz činjenice da Isus nije izbjegavao one koji su Ga dovodili u tako nezavidan položaj. Isus nikoga nije diskvalificirao, već je dopustio da Ga upoznaju čak i ljudi koji su bili toliko licemjerni. Nije ih poštedio Svojih kritičkih primjedbi, no one su, čak i u njihovu slučaju, proizlazile iz ljubavi. Isus im je želio otvoriti oči za njihove vlastite loše postupke i pomoći im da se odreknu svoje kronične umišljenosti, uznositosti, previsokog mišljena koje imaju o sebi. Želio je razbiti njihove zablude – koje su se sastojale od toga da su se, zapravo, stavljali na Božje mjesto, budući da su svakoga osuđivali prema vlastitom pogledu.
- Tu činjenicu jako dobro ilustrira Evandjelje koje govori o farizeju i cariniku. Farizej se u hramu hvalio pred Bogom kako je pravedan, a istovremeno je isticao kako je carinik zao. Možda njegove riječi same najbolje opisuju ovu situaciju: Bože, hvala ti što nisam kao ostali ljudi. Zatim nabraja njihove nedostatke i na kraju još dodaje – ili kao ovaj carinik. Carinik je, međutim, ponizno stao pred Boga i bio opravdan, a farizej ne (usp. Lk 18, 9-14).

- A kada je riječ o svadbi, valja napomenuti da su kod Židova, a posebno kod farizeja, obvezivali posebni protokoli pristojnosti. Pozicija za stolom također je bila pokazatelj položaja određenog uzvanika. Postojala su mjesta više ili manje časti i upravo na to se Isus nadovezuje kada im izlaže Svoj nauk. Zauzimanje prvih mjesta, dakle mjesta koja su namijenjena najuglednijima, pokazuje da određena osoba ima predobro mišljenje o sebi. Da je ohola. Da misli samo na sebe. To su egoisti.
- Ako ovaj Isusov nauk preslikamo na Nebesku Gozbu, onu na koju smo doista pozvani, valja imati na umu da Vječni Život ne počinje u Nebu, nego već ovdje – na zemlji. Duhovni život događa se ovdje, a nakon toga slijedi neka vrsta „nastavka“, samo tada pobožanstvenjena. Mi se ljudi ovdje na zemlji uzvisujemo iznad drugih pripisujući sebi vrijednosti koje ne predstavljamo ili se ponizujemo – o čemu Isus danas govori tj. vidimo sebe u Istini, a to je prava poniznost.
- Ako se u svom životu stavimo u suodnos s Bogom, onda se svatko od nas mora poniziti pred Njim jer čovjek nikada ni u čemu neće biti jednak Bogu. Mi smo Njegova djeca, a nijedno dijete nije učitelj, već samo učenik. Ono ovisi o roditeljima, ne roditelji o njemu. Ono mora biti poslušno svojim roditeljima, a ne obrnuto. Ako je dijete ponizno i poslušno, tada obiteljski život teče skladno, lijepo. U takvoj obitelji je mir i radost. I dijete koje dobro sluša roditelje, brzo se razvija. Naprotiv, ako je dijete prkosno, neposlušno i misli da je pametnije od svojih roditelja, onda je atmosfera u kući teška. A dijete, budući da radi po svom, obično mora učiti iz vlastitih pogriješaka i, ako ne dođe do promjene, takvo dijete će malo postići u životu. Slično je i s odnosom između Boga i čovjeka. Ako je čovjek pred Bogom ponizan, ako Ga osluškuje, ako želi vršiti Njegovu volju, traži pomoć u raznim teškim situacijama, onda Bog priskače u pomoć. Skromna osoba duhovno se razvija vrlo brzo, drugim riječima – brzo napreduje na putu prema savršenosti.
- Sliku s kraja današnjeg Evandjelja u kojem Isus govori o tome koga mi, kršćani, trebamo pozivati na svadbu, možemo proširiti na vršenje dobra općenito. Ne trebamo usrećivati one koji su već sretni, ne trebamo davati onima koji imaju obilje. Ne treba razmišljati o vlastitim interesima, već pokušati vidjeti one siromašne, hrome, bilo fizički, bilo duhovno, one kojima je potrebna pomoć, treba biti tu za njih i ne računati da će nam biti uzvraćeno. Bog, naš Otac, je taj koji će poravnati račune i obilno nas nagraditi. Ta Njemu je stalo do svakog čovjeka, tako da je zadovoljan kada sudjelujemo u Njegovu djelu spasenja.
- A koga ja pozivam na „gozbe“, na susrete? S kime se rado družim, kome posvećujem puno svoje pažnje i vremena? Onima koje ja mogu darivati, a da ništa ne očekujem zauzvrat ili onima od kojih ja mogu izvlačiti koristi? Gospodine Isuse Kriste, molim Te nauči me poniznosti i nesebičnoj ljubavi prema onima kojima je potrebna materijalna ili duhovna podrška.
- Otvori svoje srce za mnoge kako bi se lakše nosili sa svojim siromaštvom i mogli otkriti nove mogućnosti. Amen!

Uvijek smo sposobni

Proslavljena Svetkovina Krvi Kristove u Prozorju

U petak, 1 srpnja 2022. svečano je proslavljena najveća svetkovina Obitelji Krvi Kristove – sama Predragocjena Krv Kristova. Mnoštvo vjernika, štovatelja „Cijene našeg otkupljenja“ ispunilo je crkvu Predragocjene Krvi te dvorišni prostor Centra pomirenja u Prozorju. Program je započeo u 17 sati meditativno-molitvenim programom razmatranja sedam otajstava prolijevanja Krvi Kristove pred izloženim Presvetim Oltarskim Sakramentom. Na raspolaganju vjernicima za sakrament pomirenja bili su Misionari Krvi Kristove sve do početka sv. Mise u 18 sati.

U svečanoj procesiji kroz središnji crkveni prostor, iza križa i ministranata, u crkvu su ušli sva subraća oci Misionari Krvi Kristove, vlč. Slavko Kresonja te riječki nadbiskup koadjutor mons. Mate Uzinić koji je predsjedao Euharistijskim slavljem. Kao domaćin pred početak sv. Mise, o. Nadbiskupa riječkog pozdravio je poglavar hrvatske delegature CPPS-a p. Ilija Grgić u ime Misionara, sestara Klanjateljica Krvi Kristove te Zajednice Krvi Kristove za koje je ovo poseban dan i velika svetkovina. Prenio je suglasnost i srdačne pozdrave nadbiskupa zagrebačkog Josipa kardinala Bozanića o. nadbiskupu Mati za slavlje ove sv. Mise te Kardinalov pozdrav i blagoslov svima nazočnima. Zahvalio je također mons. Uziniću na prihvaćanju poziva da slavi ovu sv. Misu u Prozorju te koji će okupljenima na ovo slavlje kao pastir „istina Riječke nadbiskupije, ali i pastir Majke Crkve pomoći da se mi ovdje otvoreni kaleži, kako smo pjevali u ulaznoj pjesmi, ispunimo Božjom Riječju. Vi ste izabrani, Vi ste pomazani, Vi ste Pastir kojega je Gospodin poslao i šalje da Njegovu Riječ naviještate i da ju u radosti razlamate. Mi smo evo otvoreni za ovu Riječ koju će Gospodin preko Vas danas upućivati našim srcima. Želim Vam da se ovdje ugodno osjećate i neka Vas vodi Duh Sveti da možemo zajedno dotaknuti ovaj Misterij našega otkupljenja, našega spasenja po kojem se Bog uprisutnjuje u ovoj Euharistiji, uprisutnjuje u Misteriju prolijevanja Krvi Kristove Krvi. Neka Marija, naša Nebeska Majka, pomogne nam svima da ovo Euharistijsko slavlje na što svetiji način proslavimo.“

Zamolio je zatim o. Nadbiskupa da nazočne uvede u sv. Otajstva i započne Euharistijsko slavlje što je o. Nadbiskup i učinio: U Ime Oca, i Sina i Duha Svetoga.

Zatim je čestitao Obitelji Krvi Kristove njihovu svetkovinu te zahvalio na pozdravnim riječima i pozivu Misionara da može slaviti ovo slavlje u Prozorju: „na ovom mjestu na kojem se na osobit način razmatra čin koji se dogodio u Isusu Kristu, čin pomirenja između Boga i ljudi, ali i među nama ljudima. Čin kajanja treba nas potaknuti, približiti tom pomirenju s Bogom, ali i s braćom i sestrama.“ Zahvalio je i uzoritom kardinalu Bozaniću „na pozdravima i mogućnosti da mogu biti danas ovdje s vama, ali i s njim – jer u svakom Misnom slavlju u kojem slavimo Gospodina, mi se povezujemo s cijelom Crkvom, a ona je ovdje u Zagrebačkoj nadbiskupiji ona koju predvodi o. Kardinal s kojim se želimo ujediniti i povezati u molitvi i za kojega želimo moliti.“

No, prije svega „na osobit se način povežimo s našim Gospodinom, Onim koji je za nas prolio Krv da bi nas pomirio s Bogom, ali i da bi nam pokazao način na koji možemo i trebamo biti u miru i jedni s drugima. Da bismo mogli ući u to Otajstvo zamolimo od Njega koji je za nas Krv prolio oprostjenje i oprostimo jedni drugima i na taj način i mi se povežimo i postanimo doista Kalež Njegove Krvi na kojem ćemo se na kraju ovog Misnog slavlja u Pričesti napojiti i istovremeno se nahraniti i Njegovim Tijelom.“

Nakon pokorničkog čina sv. Misa nastavljena je na stolu Riječi Gospodnje koja je naviještena u misnim čitanjima iz: Izl 24, 3-8, Ps 116, Ef 2, 13-20, Lk 22, 14-20. Božju Riječ u homiliji je razlomio o. nadbiskup Mate, a propovijed je započeo otvorenosti Duhu Svetom kojega je zamolio neka djeluje u njegovim riječima i za „Kojeg ne smatram da mi dolazi samo u ovom trenutku, nego da me je nadahnjivao od onog trenutka kada sam počeo razmišljati što bih danas na ovom misnom slavlju rekao. Tako ću započeti ovu propovijed polazeći od svetopisamskih čitanja koja smo čuli i koja su uvijek ispočetka temelj za homiliju i to je onda pravi način na koji mogu izraziti Otajstvo Predragocjene Krvi Kristove i ono što danas u ovoj Svetkovini slavimo. ... Mi smo danas u biblijskim čitanjima susreli dva ‘ugovora’ koji se nadovezuju jedan na drugi i međusobno se nadopunjuju, a kojima su sklopljena dva Saveza i to između Boga i ljudi. I u ova dva Saveza i blagdanu koji danas slavimo govori se o pro-

lijevanju krvi. Prvi Savez je onaj o kojem nam je progovorilo prvo čitanje. Ovaj prvi Savez je onaj starozavjetni koji je Božji narod sklopio nakon izlaska iz Egipta na brdu Sinaj. Kako se sklappao taj savez? Mojsije je uhvatio krv životinja od koje je polovicu sačuvao, a polovicu izlio po žrtveniku – ovaj dio simbolizira Boga, Božji dio u Savezu. Nakon toga je pročitao Narodu što Bog u tom Savezu očekuje od Izraelaca – pročitao im je Knjigu Saveza, glasno, da ga Narod može čuti, a onda je Narod uzvratilo: *Sve što je Jahve rekao, izvršit ćemo i poslušat ćemo*. Potom je Mojsije krvlju koja je ostala u posudi polio, poškropio Narod. Tako se dogodio Savez između Boga i ljudi, dogodio se krvlju: krvlju koja je bila prolivena po žrtveniku i krvlju kojom je poškropljen narod bio potpisan taj Savez.“ Otac Nadbiskup je nastavio: „Što se dogodilo tim Savezom: Bog i narod su postali saveznici. Sudbina jednoga je sudbina drugog. Dirnuti u Narod, značilo je dirnuti u Boga i obrnuto. Dogodilo se jedno sjedinjenje.“ Međutim znamo da je Izrael vrlo brzo prekršio taj Savez napravivši sebi zlatno tele da mu bude bog. Bog je htio uništiti Narod, no Mojsije je posredovao i Savez je obnovljen. „Dva su problema vidljiva kroz cijelu povijest Starog Zavjeta: čovjek, narod je stalno imao problem sa zlatnom teladi, uvijek je bilo nešto što se činilo privlačnije od Boga i često su se klanjali nekom ili nečem drugom; a drugi problem je bio što su se Izraelci zbog tog Saveza smatrali posebni, izdvojeni. Ta izdvojenost je potencirala opet dvije stvari: licemjerje u narodu s jedne strane – jer želiš biti izdvojen, a ne vršiš uvijek Savez jer se klanjaš ‘zlatnoj teladi’ i onda moraš ‘namještati lice’ kao da si vjeran Savezu, a s druge strane – ono što je sam Isus u svom vremenu najviše napadao: događalo se marginaliziranje i isključivanje onih koji nisu pripadali tom Savezu.“ Stoga se „Isus pojavljuje u vremenu kada je jasno da starozavjetni Božji Narod nije uspio održati Savez s Bogom. Narod je nestajao, okupiran od neprijatelja, a neki su još pokušavali sačuvati privid održavanja Saveza: pismoznanci, farizeji... Isus dolazi da bi se u Njemu dogodio Novi Savez i taj novi Savez se sklappao u Euharistijskoj gozbi Posljednje Večere koja je anticipacija onoga što će se dogoditi na Kalvariji. Osnova tog Saveza je opet Krv, ovaj put Krv Onoga koji je pravi Boga i koji je pravi Čovjek – u Njegovoj Krvi se događa Savez.“ Za razliku od Starog Saveza, ovdje nemamo nekog drugog oltara, nekog drugog svećenika (Mojsije): Krist sam je i Oltar i Svećenik i Žrtva. „On predstavlja i ono Božansko, jer On je Bog i ono naše ljudsko, jer On je i pravi Čovjek. On u Svojoj Krvi stvara Novi Savez: Savez mira i pomirenja kako nam u prekrasnim mislima donosi Poslanica sv. Pavla Efežanima u kojoj čujemo kako više nema isključenih. On govori: *Vi koji nekoć bijaste daleko, dodoste blizu – po Krvi Kristovoj*. Svi smo u Krvi Isusa Krista postali *sugrađani svetih i ukućani Božji*. Nema više pripadnika jednog naroda koji je privilegiran u odnosu na druge narode, nema ni onog isključenja po onima koji uspijevaju živjeti u skladu sa Zakonom u odnosu na one koji to na neki način ne uspijevaju. Isus Krist se utjelovio u čovjeka, prolio je Svoju Krv za sve ljude, za svakog čovjeka i On želi sve ljude pomiriti s Bogom. To je Novi Savez koji se dogodio na Kalvariji – mi se više ne škropimo Krvlju, ali nam se Isusovo Tijelo daje za hranu i Isusova Krv nam se daje za piće. Isusova Krv sažima taj Savez i ona se svaki put nudi nama na oltaru da bismo i mi bili dionici tog Otajstva.“ Kristova glavna nakana je da se hranimo Njegovim Tijelom i pojimo Njegovom Krvlju kako bismo u svakom činu Pričesti s Bogom mogli obnavljati onaj Savez koji smo s Njim sklopili na krštenju kada smo Bogu rekli da se odričemo Sotone, odnosno one zlatne teladi i svih djela njihovih/njegovih i da vjerujemo u Boga. Svaki naš dolazak

na Euharistiju, na Pričest obnova je tog Savez. Biti na Isusu kao na trsu, par na Isusu u Pričesti, hraniti se Njegovim Tijelom i Krvlju znači biti graditelj Kraljevstva – ne u budućnosti, već sada i ovdje. Nadbiskup Uzinić se kratko oslanja na simboliku krvi, rekavši: „Krv u Starom Zavjetu i u mentalitetu židovskog čovjeka predstavlja duh bića; kad se prolije krv, prolije se i duša – zato je bilo zabranjeno konzumirati krv životinja. Dakle, u krvi je duša. U Isusovoj Krvi kojom se sklapa Novi Savez je Duh Sveti. Iz Kristova probodena boka izlazi Krv i Voda koja simbolizira Duha Svetoga. Tako je moguće da mi, hraneći se Tijelom i Krvlju Kristovom, postajemo graditelji Božjeg Kraljevstva, da možemo učiniti ono što starozavjetni čovjek nije mogao. Duh Sveti mijenja perspektivu, On mijenja vrijeme: prije Isusa vrijeme je bilo *chronos*, s Duhom Svetim ono postaje *kayros* – tj. uvijek smo sposobni za milost.“ Tu je o. Nadbiskup upozorio na dvije stvari na koje, kao i Božji narod nekoć, moramo paziti i mi danas: „da ne zamijenimo Boga za ‘zlatnu telad’, da nam sam Bog ne postane ‘zlatno tele’, a On to postaje kada ga instrumentaliziramo za neke svoje interese umjesto da živimo u skladu s Njegovom voljom i Njegovim poslanjem. I druga stvar je da ne isključujemo, da ne marginaliziramo druge, nego da budemo otvoreni svima. Dovoljno se vratiti na Evanđelje i prodrijeti u Otajstvo Posljednje Večere, u Otajstvo Kristove muke i smrti kako bismo onda i mi mogli shvatiti, skupa s Pavlom, da ni mi, ali ni drugi za Isusa Krista nismo tuđinci, ni pridošlice, nego da smo svi zajedno sugrađani svetih, ukućani Božji, nazidani na temelju apostola i proroka, a da nam je zaglavni kamen Krist Gospodin koji je za sve nas prolio Svoju Krv i da smo, kako nas uči papa Franjo, sa svim ljudima braća i sestre.“

Sveto misno slavlje nastavilo se do svoga vrhunca – svete Pričesti pod obje Prilike. Pred kraj svečane sv. Mise p. Ilija Grgić zahvalio se mons. Uziniću za dolazak i „za ovo slavljenje Euharistije koje je bilo susret Neba sa zemljom, ovom zemljom naših srdaca, ma kakva ona da jesu“, te mu poklonio sliku crkve sv. Martina na Martin Bregu.

Nakon misnog blagoslova, slavlje Svetkovine nastavljeno je u radosnom agape ozračju u prostorima Centra pomirenja u Prozorju.

Cijelu svečanost proslave Svetkovine Predragocjene Krvi Kristove u Prozorju pratila je i kamera Laudato televizije.

Mi smo živi kaleži

Otac Ben Berinti, CPPS, svećenik, propovjednik, pučki misionar i autor, vidi na poseban način značaj kaleža u našim životima i nada se da tako činimo i mi.

Riječ je o jednoj makinalnoj radnji, nečem što radimo svakodnevno u svom životu. Uzimamo šalicu, napunimo ju i pijemo iz nje. Kada se isti pokreti izvode tijekom sv. Mise, objašnjava o. Berinti, to je i simbolički i stvarni prikaz naših života i naše vjere u kojem su sadržani naša prošlost, sadašnjost i budućnost. „To stoga što smo i mi sami kalež. Kada uistinu uđemo u otajstvo Isusove smrti i uskrsnuća, kada se dopustimo ispuniti Njegovim milosrdem i milošću i onda krenemo to podijeliti s drugima, postajemo živi kalež“, govori o. Berinti. „To je slika koju koristim godinama u svojim nagovorima i propovijedima tijekom duhovnih obnova i pučkih misija. I obično kažem ljudima: ‘Kad ova obnova/misije završe, nikada više nećete gledati kalež na isti način. Nećete ga moći gledati ili primati iz njega, a da ne shvaćate njegov značaj.’” To je tako snažna poruka da ju je o. Berinti podijelio i Generalnoj skupštini Družbe Misionara Krvi Kristove, održanoj u Poljskoj u rujnu 2019. godine. Na toj Skupštini, na kojoj je on bio voditelj, Misionari su izabrali novo vodstvo i odredili smjernice hoda Kongregaciju za iduće razdoblje. Kalež je temeljna slika našeg života kao Crkve i toliko nam je poznata da ponekad ne opažamo i ne cijenimo njegove ‘nijanse’. „Imam mnoštvo slika različitih kaleža. Kalež je svet; prije nego što se unese u euharistijsku službu, treba ga blagosloviti. Ali to nije samo simbol. On je također i ‘instrument’. Ako se kalež ne napuni, a zatim isprazni, može služiti samo kao muzejski primjerak. Ujedno, kalež nije uvijek pun, jer ako jest, koja mu je svrha? I ako je uvijek prazan, čemu služi?”

Tri su etape u životu kaleža:

- blagoslov kaleža
- punjenje/ulijevanje u kalež
- pražnjenje kaleža.

Sve se to isto događa i u našem životu, objašnjava o. Berinti. „Kalež se blagoslivlja samo jednom. Tada prepoznamo svetost kaleža. Ne nastavljamo ga uvijek ispočetka blagoslivljati-pomazivati. Slično tome, u svome životu kao kršćani, mi smo pomazani krštenjem. Mi bivamo pomazani i u sakramentu krizme, a neki od nas i u sakramentu svećeništva. I kroz sve to provlači se stvarnost spoznaje da smo kao Božji ljudi izdvojeni za jednu posebnu svrhu. Činjenica da smo pomazani ne čini nas superiornima u odnosu na bilo koga drugog; postoji obećana milost, ali i rizici i opasnosti u životu svakog kršćanina. No, mi živimo svoj život sa sviješću da smo pomazani.”

Čežnja za ispunjenjem

Tijekom sv. Mise kalež se puni vinom koje postaje Predragocjena Krv Isusova. „Kada pogledate kalež, vidite da se širi pri vrhu. Izvija se, stremi prema gore – i to svjedoči o čežnji za ispunjenjem”, govori o. Berinti. „Kalež je doslovno oblikovan tako i zato da se napuni. I mi smo. To znači da u sebi nosimo i ranjivost, jer postoje razne vrste vina koje se mogu uliti u kalež – i u nas. Često znam pitati ljude: Kakvo se vino danas ulijeva u vaš život? I čujem razne odgovore: Jutros sam se probudila i ne osjećam se dobro. / Muž mi je ostao bez posla. / Dobit ćemo unuča. / Danas sam pomogao trojici. ...

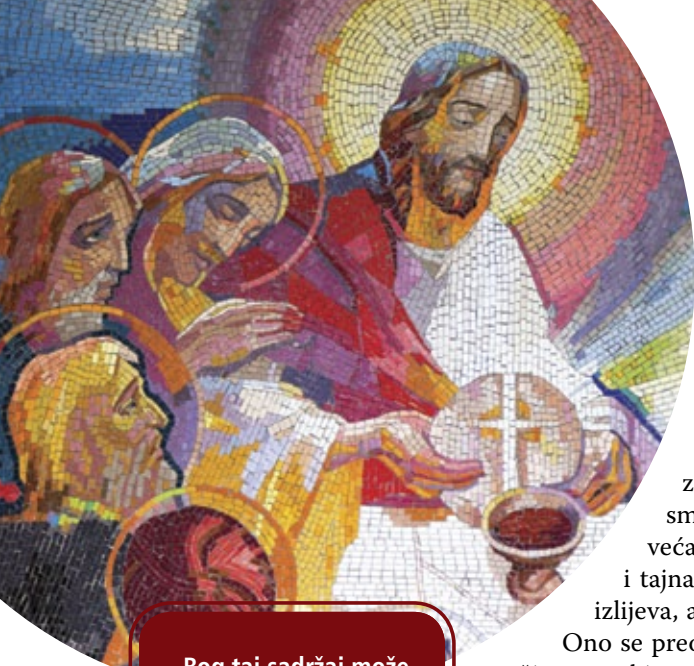

Kakvo je, što je to vino tvoga života?

Koji su to uspjesi i koji neuspjesi i sve ono između njih u tvome životu? Vino predstavlja sve što se ulijeva u naš život, htjeli mi to ili ne.”

Kalež se može preliti, a možemo i mi. „Svaki kalež ima ograničen kapacitet, tako da moram jako paziti što i koliko unosim, ulijevam. Ovo je suprotno od svrhovitog pražnjenja – prelijevanje u sebi nosi rasipanje. I shvaćam da ponekad nemamo kontrolu nad onim što se ulijeva u naše živote, ali najčešće imamo. Kakvo je to vino koje se danas ulijeva u tvoj život?”

„Bog taj sadržaj može preobraziti i preobražava. U kalež se ulijeva obično vino, ali ono biva transformirano. Bog također može preobraziti sadržaj našega života, ako smo otvoreni za to – tako da, kad izlijevam ono što je u meni, to služi dobroj svrsi. No ako sam zaglavio negdje između radosti i tuga svoga života i s njima se ništa dalje ne događa, onda sam samo 'obična šalica'. Razliku čini tj. donosi Bog koji može izvršiti preobrazbu u meni.“

Mudrost je znati koliko možemo preuzeti na se, koliko možemo 'uliti' u sebe. „Imajte na umu da kalež, svaki kalež, ima svoje granice. I može se napuniti samo toliko, do tih granica. Tako je i s nama. Moramo poštovati te granice. Ponekad u svom životu imamo više kapaciteta, nego u nekom drugom razdoblju. Rasti u duhovnom životu znači to prepoznati i priznati. Ali mi smo živi kaleži i nadamo se da ćemo povećavati svoje kapacitete. I to je ljepota i tajna Euharistije: vino se ulijeva, vino se izlijeva, ali se još nešto drugo događa s njim.

Ono se preobražava. Tako i sve što dođe u moj život u sebi nosi potencijal preobrazbe. I ima sposobnost da preobrazi mene.

Isprazniti se

Ta preobrazba koju donosi Bog, ključna je za život kaleža – i za naše živote.

„Euharistijski kalež prima u se sadržaj, ali se događa i preobrazba“, govori dalje o. Berinti. „Bog taj sadržaj može preobraziti i preobražava. U kalež se ulijeva obično vino, ali ono biva transformirano. Bog također može preobraziti sadržaj našega života, ako smo otvoreni za to – tako da, kad izlijevam ono što je u meni, to služi dobroj svrsi. No ako sam zaglavio negdje između radosti i tuga svoga života i s njima se ništa dalje ne događa, onda sam samo 'obična šalica'. Razliku čini tj. donosi Bog koji može izvršiti preobrazbu u meni.“ I onda preobraženi, mi možemo izliti ono što je u nama – ono što je Bog stavio u nas. „Cijela svrha kaleža sadržana je u ciklusima punjenja i pražnjenja, umiranja i uskrsavanja“, nastavlja o. Berinti. „Isto je i s nama. Cijela svrha našeg života leži u tome da se 'ispraznimo' u službi Bogu i drugima. Ono što sam dobio, darovi koji su mi dani, moram ih na neki način 'izliti', jer je to u mojoj prirodi.“

Ovo može biti i zastrašujuće ako se previše brinemo i razmišljamo o tome što će biti, što slijedi nakon pražnjenja. „Ovo pražnjenje može nam se učiniti i kao svojevrsna opasnost ako krenemo razmišljati u smjeru: kako ću se ja ponovno napuniti?, tko će mene napuniti? ... ako se brinemo hoćemo li dobiti natrag ono što je životvorno i plodonosno, što život daje i njeguje ga“, objašnjava o. Berinti. „No, ako ne 'izlijem' ono što je u meni, ne mogu preuzeti novi sadržaj. Ako je kalež uvijek pun, nema mjesta za primanje novoga vina.“ Prepoznavanje prirode neizmjernog Božjeg milosrđa pomoći

će nam u ‘otpuštanju iz sebe’ one ljubavi koju je Bog stavio u nas da ju podijelimo s onima kojima je potrebna. „Svi smo mi živi kaleži, svi mi primamo i svi smo pozvani izlijevati to što primamo. No svatko od nas je drugačiji, kao što je svaki kalež drugačiji – i to je jako važan ‘detalj’ za uočiti. Vi možda imate i više kapaciteta od mene... Ovdje uvijek dozivam u pamet i podsjećam ljude na riječi iz Poslanice Efežanima: ...

*⁷u kome, njegovom krvlju,
imamo otkupljenje,
otpuštenje prijestupâ
po bogatstvu njegove milosti.
⁸Nju preobilno u nas uli
zajedno sa svom mudrošću
i razumijevanjem... (Ef 1, 7-8)*

Preobilno – to je moja omiljena riječ u Bibliji. Pogledajmo samo što nam je sve dano. Nije to samo malo, sitnica, trunak da bismo se morali bojati da bi moglo ponestati. Neograničeno – bez mjere nam je dano.”

Priprema za sljedeću stvar...

Na Euharistiji, pošto se isprazni, kalež se čisti. Ovo opet, kako govori o. Berinti, odražava njegovu dvojaku prirodu: kao običnu i kao božansku. „Kaleži su svetinja. Oni su posebni. Ali u isto vrijeme, oni su korisni – i mi ih koristimo. Kalež nije nešto čega se treba bojati. Mi njima rukujemo, koristimo ih, peremo ih... Kad držim duhovnu obnovu, volim pokazivati nazočnima fotografije raznih kaleža. Neki od njih su prilično jednostavni, a neki bogato ukrašeni. Neki su možda okrhnuti ili na neki način pomalo oštećeni. Ali nijedan kalež nije nešto što bismo trebali ‘gurnuti u kut’ i nikada ga više ne upotrijebiti. Koristimo svaki: punimo ga, praznimo i čistimo za sljedeću upotrebu.” Na isti način, objašnjava o. Berinti, i mi bivamo pročišćeni nakon duhovnog iskustva poput Euharistije. „Volim razmišljati o našem pročišćenju kao o pripremi. To je nešto kao ‘prijelazno razdoblje’: kako se pripremiti za sljedeću stvar koju će Bog uliti u moj život?” Nadodaje: „Pročišćenje je dio beskonačnog ciklusa onoga što mi jesmo kao živi kaleži.”

Izazovna slika

Razmišljanje o sebi kao o živom kaležu promijenilo je njegov život, priznaje o. Berinti: „Svaki put kad vidim kalež, svaki put kad pijem iz kaleža, sve mi se ovo vraća i povezan sam sa složenošću i otajstvenošću naše vjere.“ Da slika živog kaleža govori i drugim ljudima – svjedoči o. Berinti jer može to jasno vidjeti na njihovim licima dok o tome propovijeda na duhovnim obnovama i pučkim misijama. To je vrlo jednostavna i pristupačna, ali i izazovna slika.

Za o. Berintija ima i dodatnu privlačnost jer je tako živopisan način da se objasni duhovnost Predragocjene Krvi, nešto što on živi kao Misionar Krvi Kristove: „Ova poruka budi maštu ljudi, a također promiče našu duhovnost povezujući ljude s jednim od najvažnijih simbola naše vjere. Nadam se da će to potaknuti što više ljudi da ‘konzumiraju iz čaše’, a one koji to čine, da o tome razmišljaju na potpuno nov način.“

Prijevod prema: CPPS TODAY, 2020 – Fr. Ben Berinti, CPPS: We Are Living Chalice

Tajna majčinstva

Prethodna tema bila je – Očinstvo. Sada će biti riječ o Majčinstvu, ali uvijek pripazimo na oboje – jer su važni i jednakost i međusobna komplementarnost majke i oca. I u izvještaju o stvaranju iz Biblije također piše tako tj. tamo čitamo: Bog je stvorio čovjeka, kao muškarca i ženu stvorio ga je. Njihova se jednakost sastoji u tome da su ljudi, čovjek. Znamo da tijekom života, osobito u drugoj polovici života, muškarac razvija karakteristike suprotnog spola: muškarac razvija svoju muškost u prvoj polovici života, a ženske karakteristike u drugoj polovici života. Žena razvija svoju ženstvenost u prvoj polovici života, a u drugoj polovici života također muške osobine. Ali žena uvijek ostaje žena, muškarac uvijek ostaje muškarac. U osnovi možemo reći da je muškarac racionalnije određen, a žena intuitivnije i u tome se međusobno nadopunjuju; ali oboje su kreativno aktivni.

Žena je najprije dijete (dijete svojih roditelja, dijete Božje), zatim kći svojih roditelja i kći Božja, zatim supruga i majka.

Muškarac je najprije dijete (dijete svojih roditelja, dijete Božje), zatim sin svojih roditelja i sin Božji, zatim muž i otac.

Ovo je kršćanska slika čovjeka u kojoj se kreću naša razmišljanja.

1. Znakovi vremena

a) Promjena uloge žene

Slika, ideja o tome, tko je ili tko bi trebala biti žena, odnosno muškarac, mijenja se s vremenom. Osobito u našem su se vremenu životni uvjeti žene znatno promijenili. Još od 19. stoljeća, ženski pokreti različitih vrsta značajno su tome pridonijeli. Društveni razvitak otvorio je ženama vrata koja su im prije bile zatvorena te u mnogim područjima konačno mogu pridonijeti svestranim zalaganjem. Međutim, čini se da ovo oslobođenje u području 'rada' nije riješilo ženine poteškoće... *Paul Tournier* (liječ-

Nije lako – u objektivnoj, činjeničnoj atmosferi koja je karakteristika naše civilizacije, napraviti korak u drugi stav, u stav intuicije i osobne predanosti.

nik i psihoterapeut iz Ženeve, *Povratak ženstvenosti*, Herder 1981.) piše: „Bila je to ... kći jednog moga starog prijatelja koja je radila intervju sa mnom. Isprva, odbio sam ovaj razgovor tvrdeći da nemam više što reći o toj temi što već nisam rekao: o odnosu muškaraca i žena u braku i u društvenom životu. A zatim smo ipak zajedno ručali i razgovarali... I kad sam pročitao njezin članak, vidio sam da je iz ovog razgovora izvušla jasnu ideju: naime da se žena ne osjeća ozbiljno shvaćenom od strane muškarca ... Bilo bi pretjerano reći da žena sve ozbiljno shvaća što muškarac govori i, naprotiv, da muškarac ništa ne shvaća ozbiljno od onoga što žena govori! Ali barem bi trebalo shvatiti da muškarac manje ozbiljno shvaća ono što žena govori, nego što je stvar u obrnutom slučaju.” (Ova spoznaja navela je Tourniera da napiše spomenutu knjigu!)

Jo Croissant (supruga osnivača „Zajednice blaženstava“, *Svećenička žena*, Parvis 1993.) navodi: „Žena je vjerovala da se mora osloboditi kontrole od strane muškarca i to na taj način da usvoji muške osobine – no to je išlo na štetu njezine vlastite ženstvenosti jer se ona time odvojila od svoje najdublje prirode.

Tako je samo postala usamljenija i ranjivija te je dospjela u nerazrješive situacije koje ju obično bacaju u veliku nevolju. Sigurno je da je današnji svijet potpuno izluđen jer žena više ne zna tko je ona, a više nego ikad danas se postavlja krucijalno, teško pitanje o njezinoj pravoj prirodi i njezinoj misiji ... U ovo vrijeme dubokih promjena u čovječanstvu, ona mora odigrati dominantnu ulogu, ali ne da bi uništila muškarca, već naprotiv da bi ga uzdigla i od njega ponovno napravila muškarca, za uzdizanje cijelog čovječanstva.”

**Poruka Drugog vaticanskog koncila žena-
ma, 8. prosinca 1965.:
„Doći će trenutak, da,
već je tu, u kojem je
ženski poziv u potpu-
nosti dovršen, sat u
kojem su žene u našim
zajednicama dose-
gle neviđen utjecaj,
karizmu i moć. Zato
žene, prožete duhom
Evangelja, u ovo vrije-
me kada čovječanstvo
prolazi kroz tako du-
boku promjenu, mogu
učiniti toliko da pomo-
gnu čovječanstvu da
ne zaluta.”**

Žena se može prilagoditi našem muškom svijetu. Ona je to jasno pokazala tijekom prošlih stoljeća, a danas može uspješno zauzeti bilo koju poziciju koja je prije bila rezervirana za muškarce. Ali to ne rješava problem. Žena se ne može u potpunosti razviti ako razvije samo svoje 'muške' karakteristike, već upravo ponovnim uvođenjem osobnog odnosa koji njoj i našem društvu u našem modernom zapadnom svijetu nedostaje.

Žena se može prilagoditi našem muškom svijetu. Ona je to jasno pokazala tijekom prošlih stoljeća, a danas može uspješno zauzeti bilo koju poziciju koja je prije bila rezervirana za muškarce. Ali to ne rješava problem. Žena se ne može u potpunosti razviti ako razvije samo svoje 'muške' karakteristike, već upravo ponovnim uvođenjem *osobnog odnosa* koji njoj i našem društvu u našem modernom zapadnom svijetu nedostaje. Možemo govoriti o dvjema vrstama odnosa: o objektivnom odnosu racionalne sklonosti muškarca i o osobnom srčanom odnosu žene.

Ali nije lako – u objektivnoj, činjeničnoj atmosferi koja je karakteristika naše civilizacije, napraviti korak u drugi stav, u stav intuicije i osobne predanosti.

Poruka Drugog vatikanskog koncila ženama, 8. prosinca 1965.: „Doći će trenutak, da, već je tu, u kojem je ženski poziv u potpunosti dovršen, sat u kojem su žene u našim zajednicama dosegle neviden utjecaj, karizmu i moć. Zato žene, prožete duhom Evanđelja, u ovo vrijeme kada čovječanstvo prolazi kroz tako duboku promjenu, mogu učiniti toliko da pomognu čovječanstvu da ne zaluta.“

b) Današnja iskustva

Rat u bivšoj Jugoslaviji. Muškarci su započeli ovaj rat. Žene su postale aktivne:

- upad u zgradu parlamenta...
- uokolo vojarne...
- *Bedem ljubavi*: kolači i čarape za vojnike, pomoć izbjeglicama, prva crta bojišnice u oslobađanju okupiranih teritorija...

Pobačaj: navodno 'oslobođenje' doista je oblik ugnjetavanja!

c) Gender revolucija

Ne želim sada ulaziti u detalje te tihe revolucije, to sam učinio ovdje tijekom prošle duhovne obnove. Tek ukratko: *gender mainstreaming* je program uništenja obitelji, program uništenja kršćanstva. To je ono što je kardinal Ratzinger opisao u propovijedi na otvaranju konklave 2005., na kojoj je i sam izabran za Papu: „Pojavljuje se diktatura relativizma u kojoj se ništa ne priznaje kao konačno, a koja kao konačni standard dopušta jedino vlastiti 'ja' i njegove želje.“ (nastavit će se)

HVALA **mons. Josipu Đurkanu!**

Na naš srpanjski susret molitvene Zajednice Krvi Kristove iz Ludbrega pozvali smo i župnika mons. Josipa Đurkanu da mu zahvalimo za 37 godina požrtvovne službe s obzirom na to da odlazi iz ludbreške župe u kojoj je tolike godine neumorno služio i radio, a sada ide na novu dužnost.

Da nekako prikrijemo tugu zbog rastanka koja je bila gotovo opipljiva, susret sam započela kratkom pričom o jednom događaju. Naime, moj unuk Jakov voli pisati zadaću kad sam ja uza nj – zbog moga strpljenja. Jednoga dana pred kraj prošle školske godine, a na završetku trećeg razreda osnovne škole, Jakov je došao kući i rekao: „Danas imam slobodnu temu iz Hrvatskog jezika i ja ću pisati o sportu jer o tome najviše znam. A znam i o čemu bi ti, bako, pisala da imaš slobodnu temu. Ti bi pisala o Bogu, jer sve o Njemu znaš.“ Ja sam ga pogledala i odgovorila: „Jakove dragi, za mene je Bog toliko velik, toliko nedokučiv i nedohvatljiv da ja samo mogu reći da o Njemu ništa ne znam. A ono što tebi o Bogu pričam, to nas uči naša Crkva.“ On mi nato odgovori: „Bako, baš si to lijepo rekla.“

A sada i ovdje imam tešku zadaću izreći nekoliko riječi zahvalnosti Božjemu poslaniku, našem dragom župniku mons. Josipu Đurkanu kod kojega sam se 30 godina trudila proniknuti u njegovu veličinu i jakost, ali mi nije ni najmanje uspijevalo. I što sam se više molila Bogu za njega, Bog mi je dao vidjeti samo njegovo trpljenje koje je često i mene boljelo. I ako sam uspjela s njim barem malo su-trpjeti, ja sam Bogu na tome zahvalna. Tako sam započela:

„Dragi naš Župniče,

ovom prilikom želimo zahvaliti dragom Bogu za Vas i Vaše služenje ovoj našoj zajednici: kako župskoj, tako i molitvenoj Zajednici Krvi Keistove. Zahvaljujemo Vam što ste bili naš svećenik, učitelj i pastir. Puno ste nas naučili i usadili nam u srce ljubav prema Kristu i prema čovjeku. Hvala Vam što ste bili i naš otac, brat i prijatelj u svakoj situaciji.

Po sakramentima udijeljenima Vašim posvećenim rukama, primili smo obilje duhovnih milosti. U Vama smo prepoznavali Božju ljubav i doživljavali ju u svakom susretu s Vama. Svojim odanim služenjem otkrivali ste nam lice Milosrdnog Oca, a svojim životom svjedočili ste ljubav Kristovu na zemlji.

Posebno se kao molitvena ZKK zahvaljujemo dragom Bogu i Vama što ste ispunili zavjet koji je hrvatski sabor dao još davne 1793. godine, a koji je, prestankom kuge, pao u zaborav. Nakon stvaranja hrvatske države i promjene vlasti prepoznali ste trenutak za izvršenje zavjeta Hrvatskog Sabora te je Vašom inicijativom podignuta zavjetna kapela i oživjelo je ovo Svetište Predragocjene Krvi Kristove na čemu Vam naša Zajednica koja štuje tu *Cijenu našega spasenja* na osobit način zahvaljuje.

Poslanje i djelovanje u Svetištu Predragocjene Krvi Kristove, koje je ujedno i nacionalno Svetište, dakle Svetište cijelog naroda, posebna je milost; a uz posebne milosti idu i posebna iskušenja, trpljenja i protivljenja. To su „kapljice Vaše krvi“ koje ste Vi prolili za našu župu i za ovo Svetište. Svako trpljenje prihvaćeno i prikazano Vječnom Ocu iz ljubavi, uronjeno u Krv Kristovu, plodonosno je i milosno ne samo za župu, Svetište, nego i za cijeli narod. Budite ponosni na svoj poziv i poslanje.

Po samoj Božjoj providnosti na poticaj Duha Svetog, davne 1993. godine osjetili ste potrebu osnivanja zajednice koja će Vas molitvom i služenjem podupirati i pratiti na Vašem svećeničkom putu i ispunjenju Vašeg poslanja. Svih ovih 30 godina molitvena Zajednica Krvi Kristove molila je, radila i prikazivala žrtve za svoga župnika, za Vas, i zahvaljivala Bogu za dar tako velikog svećenika i čovjeka u svim njegovim djelima. Plodovi Vašeg rada poznati su i nadaleko vidljivi, a većinu njih zacijelo će ubirati tek Vaši nasljednici u ovoj zahtjevnoj i odgovornoj službi, jer dobro i plemenito sjeme niče polako i raste sporo, ali donosi obilat rod.

Hvala Vam, dragi Župniče, na strpljenju koje ste imali s nama i oprostite nam ako koji put iz neznanja nismo izvršile povjerene nam zadatke i time Vas možda ožalostile.

Kroz 37 godina Vaše službe organizirali ste prihvati i dobrodošlicu za sve hodočasnike koji su se došli pokloniti Krvi Kristovoj u ovom Svetištu. To nije bilo nimalo lako, ali uz pomoć dobrog Boga sve ste uspijevali. Zahvaljujemo Gospodinu jer Vas krijepi Svojom Krvlju, jača i tješi te vodi kamo čovjek samo svojom snagom ne može ići. Te Vaše „kapljice krvi“ što ste ih prolili za ovu župu i Svetište neće nikada biti zaboravljene, ni od Boga, ni od nas.

Primite i zahvale u ime i od strane Družbe Misionara Krvi Kristove, čija smo mi laička Zajednica. Oni Vam po nama zahvaljuju za Vašu otvorenost i velikodušnost kojom ste onomad primili našu Zajednicu da Vas prati i molitvom i svakom drugom pomoći u Vašoj službi. Vjerna svojoj karizmi i Vama, svome župniku, molitvena ZKK u Ludbregu postala je jedan od stupova cjelokupne ZKK. Zahvalni smo Vam i za Noćna bdjenja kojih je 25 na broj pod Vašom „palicom“ – pravi mali „srebrni jubilej“ koji ne bi bio moguć bez Vaše dobrohotnosti i veličine srca. Svetište je uvijek za nas bilo otvoreno i u tim noćnim bdjenjima u kojima je Krv Kristova čekala sve umorne i opterećene da ih opere, očisti, osnaži, ozdravi i obrati.

Za sve to veliko dobro koje ste nam učinili, dragi g. Župniče, još jednom od svega Vam srca – HVALA!

Želimo Vam obilje Božjeg blagoslova i zaštitu Krvi Kristove u novoj župi u kojoj ćete služiti Bogu i ljudima. Krv Kristova neka Vam i dalje bude sva snaga i radost!

S ljubavlju i u molitvi za Vas
Molitvena Zajednica Krvi Kristove Ludbreg

MARIJA KARAMAN – blago u Gospodinu preminula 8. kolovoza 2022.

Potrebno je dobrom Bogu uvijek govoriti: Hvala! Jer imamo toliko toga što mnogima nedostaje. Hvala što možemo govoriti, misliti i iznad svega ljubiti, a sve ostalo brzo će se nadodati mozaiku našega života, ako je to Božja volja. A samo Božju volju tražiti, za nju moliti i nju prihvaćati. Upravo nju je živjela naša sestra u Kristu Marija Karaman koja je, nakon duge i teške bolesti, preminula 8. kolovoza 2022. godine.

Posljednje godine svoga života provela je u krevetu slaveći Gospodina svojim životom i trpljenjem. Bila je članica Zajednice Krvi Kristove i jedna od prvih animatora ZKK u Splitu. Svoj život posvetila je Krvi Kristovoj iz čijeg izvora je crpila snagu u posljednjim godinama svoga života kad su je zadesile mnoge nevolje: operacija kuka, dijagnosticiran karcinom, kemoterapije, zračenja koja su uvelike iscrpljivala njezin organizam... No, ona je uvijek iznova nalazila snagu, smisao i smirenje u zahvaljivanju i slavljenju Gospodina u Njegovoj Predragocjenoj Krvi. Bile su to njezine „kapljice krvi“ koje je sjedinjavala s Kristovim kapljama i prikazivala Bogu Ocu kao male žrtvice govoreći: „A što Mu drugo imam dati, osim ovoga?“ I tako godinama. A često je znala reći: „Dite moje, moli za ustrajnost, za ustrajnost do kraja, ne shvaća to čovik odma, ali sada itekako razumim koliko je potrebno ustrajnosti i ljubavi u trenucima trpljenja.“

Kako je sve manje mogla brinuti se sama o sebi, često bi joj u pomoć pritekale članice ZKK. Jedna se tako prisjeća kako ju je Marija pozvala da joj uredi kosu. No, kako nakon kemoterapija nije kose ni imala, članica ju je upitala: „Marija, koju kosu?“ A Marija odgovori: „Pa ovu moju! Znam da je ispala, ali daj me malo uredi da mogu biti lipa jer za koji dan mi dolazi svećenik doniti Isusa. Za Isusa želim biti lipa!“

Imala je ljubavi i razumijevanja za svakoga. Gledajući njezino ispačeno lice, u njoj smo vidjeli samoga Krista. Živjela je za Boga, a Bog je živio u njoj. Uvijek je govorila: „Sve za Boga!“ I ona je bila takva – sva Božja. Hvala Ti, Isuse, hvala Ti Bože Oče, što smo mogli biti dio njezina života na zemlji. Neka se sada raduje u krilu Očevu na Nebu. S Njim je trpjela, s Njim će i uživati u Vječnosti.

Draga Marija, hvala ti za tvoje kapljice krvi koje si ovdje prolijevala zajedno s Kristovima i tako nama svjedočila ljubav Božju po svome trpljenju.

„U raj povelj te anđeli, na dolasku tvome primili te mučenici! I odveli te u sveti grad, nebeski Jeruzalem.“

Počivala u miru Božjem!

Isuse, ti si dobrota, ti si ljubav!

Darovao si svoj život da mi imamo milosni život. Dao si da se tvoje tijelo razapne na drvo svetog križa. Prikazao si se kao žrtvovani Jaganjac koji proljeva Krv za nas.

U Krvi si nas nanovo rodio za život milosti. Dobri Isuse, duša mi žeda okupati se i zaroniti u tvoju Krv. Jer u Krvi ona nalazi izvor milosrđa, dobrotu, vatru, istinsku pobožnost;

Krv pomiruje našu krivnju; u Krvi milosrđe nalazi svoju hranu; u Krvi se topi naša tvrdokornost; u Krvi naši gorki trenuci postaju slatki i teško breme lako. U tvojoj Krvi, o Kriste, rastu kreposti. Zato i moja duša želi biti njome potpuno opojena da se tako može obući pravim krepostima.

Sveta Katarina Sijenska

Živi Kalež. Okružnica katoličkog pokreta "Zajednica Krvi Kristove"

S dozvolom crkvenih vlasti. Glavni urednik: p. Ilija Grgić

Uredništvo: p. Davor Lukačević. p. Stjepan Horvat

Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

tel: 00385/1/4500130

faks: 4500134; e-mail: info@cpps.hr; internet: www.cpps.hr

ISSN 1426-3920; Grafičko oblikovanje: Blaženka Matić

Narudžba: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, 10000 Zagreb

Cijena: Godišnji prilog za naše troškove 70 kn.

Neka velikodušnost jednih pokriva nedostatak drugih!

Žiro-račun: Družba Misionara Krvi Kristove, Razgled 3, Zagreb

Br. računa: 2360000-1101474800

Za inozemstvo: SWIFT: ZABHR2X

IBAN: HR6223600001101474800

BANKA: Zagrebačka banka, Paromlinska 2, 10 000 Zagreb